

Apostoli köszöntés: Kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Ő egyszülött fiától, a mi Urunktól, Jézus Krisztustól! Ámen.

Kezdő ének: 294. dicséret: *Jézus vigasságom! Esdekelve várom áldó szavadat! A te jelenléted Megvidámít, éltet. Bátor szívet ad. Légy velem, Ó mindenem! Nálad nélkül nem is élek: Te vagy örök élet!*

Előíma: Teremtő Istenünk! Köszönjük neked, hogy egy újabb nap, egy újabb reggel vállalod fel közösségünket, szólsz hozzánk a Te igéddel, és buzdítasz minket valami új, eddig ismeretlen megismerésére. Esdekelve állunk eléd ezen a reggelen, mert tudjuk; milyen hatalmas a Te neved, és milyen aprók vagyunk mellette mi, földi éltünket élő emberek. Ezzel együtt ismerjük fel, hogy mindaz, amink van, a Te ajándékod: Te teremtetted, Te adtad nekünk, és Te őrized azokat. Kérünk bocsáss meg nekünk, mert sokszor nem ismerjük fel ezeket az ajándékokat. Elfelejtjük, hogy megtartó szereteted az, ami miatt élhetünk, végezhetjük munkánkat, örülhetünk annak gyümölcsének. Kérünk téged, jöjj közénk a Te Lelked által! Jelenléteddel vidámítsd meg lelkünket, tedd bátorrá szívünket, hadd ismerje fel minden élő: nélküled mit sem érünk. Te, aki öröktől fogva vagy, munkálkodj bennünk igéddel, tégy minket készsé, hogy szavaid, tetteid szerint élhessük tovább életünket. A Te fiadért, Jézus Krisztusért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen.

Textus: *„És megismertettem velük a te nevedet, és ezután megismertetem, hogy ez a szeretet, amellyel engem szeretted, bennünk legyen, és én is öbennük.” (János 17,26)*

Szeretlek benneteket. Bizonyára ha én mondom meglepő számotokra ez a kijelentés, azonban ha Isten mondja, talán természetesnek hat. Természetes? Vagy esetleg meglepne minket ha ezt mondaná? Talán elvárjuk Tőle, vagy úgy vagyunk vele, hogy meg sem érdemeljük? Magától értetődő ez a szeretet? Lehet néha sírva, elkeseredve kérdezzük, hogy szeret-e Isten.

Emberi utunkon akadnak olyan időszakok, amikor keressük a belső békét, a szív békességét, de nem találjuk. Az ilyesmi nem mindig látszik az emberen kívülről, magunk azonban, akik átéljük, annál jobban tudunk róla. Sok oka lehet a békesség hiányának, hiszen békétlen lehet az ember szíve egy kudarcból, amit elszenvedett valamiben, s ami aztán szégyenkezéssel tölti el. Aztán a belső békénket felboríthatja a túl sok teher, ha nagy felelősséget hordozunk, vagy ha nem mindig tudjuk, mi lenne a helyes döntés. Eljöhét az életünk útján bármikor egy veszteség, egy gyász során is, amikor hónapokon vagy éveken át vagyunk szomorúak, s nem találjuk szívünk belső egyensúlyát. Ki szeretnének lábalni, de egyre jobban csak belesüllyedünk. Megkopik az ének, nehezünkre esik már az ima, nem tudjuk hogyan is kezdjünk hozzá. Ismerős érzés? És amikor az ember eljut ide lehet átvillan a gondolataiban, hogy annyi nehézség átélése után, ugyan szeret-e Isten? Hol mutatkozik meg szeretete életünkben?

Szeretteim! Talán távolinak tűnhet János kora és a főpapi ima, pedig életünk nehézségeire is megoldást kínál. Nem csupán akkor a tanítványokkal jött létre ez a bensőséges szeretetkapcsolat, mert Jézus hangosan elmondott imája befogadja a tanítványokat és minket is az Atyával való legmélyebb közösségbe. Ott van ami életünkben is a kapaszkodó, hiszen sokszor szabadításért kiáltunk. Szabadításért fogságból, félelemből, elrontott dolgainkból, nem éppen komfortos életünkből és még sorolhatnánk mennyi mindenből szeretnének feloldozást nyerni. Ha Isten kézen fog és kiemel minket, ha a Szentlélek megvilágosítja a

Golgotát, ha felragyog a maga dicsőségében a kereszt, -hiszen az homályosodott el- akkor kiutat nyerhetünk mélységeinkből. Ugyanis Isten a vele szembefordult emberiségnek új kezdetet, életet, lehetőséget adott, az ő Egyszülött Fiát adta, Szabadítót, Üdvözítőt ajándékozott a világ számára váltságul mindannyiunk bűnéért. Ő mindezt vállalta. Azért született meg, hogy a keresztben lévő helyét elfoglalja. Isten tehát azzal, hogy elküldte Jézust, óriásit kockáztatott. Emberré lesz az Isten értünk. És tudjátok, hogy mi ebben a kockázat? Az, hogy erre az ajándékra mondhatja az ember, hogy köszönöm szépen, nem kérek belőle. Csak és kizárólag a mi döntésünk.

Ő találkozni szeretne velünk, szólni akar hozzánk, hiszen a feltámadásával összeért a menny és a föld. Semmi nem választ már el Tőle. Itt van velünk, hogy teljesek lehessenek a pillanataink. Ettől lehet mássá, büntelenné, felszabadulttá az életünk, mert Jézus közel jött. Ebben mutatta meg az Ő szeretetét. Ünnepeljük meg minden nap vele ezt a találkozást, hogy megkeresett és megtalált minket is!

Utóima: Kegyelmes Urunk! Köszönjük. Köszönjük, hogy napról napra, hétről hétre, élethelyzetről élethelyzetre mindig szólsz hozzánk. Köszönjük, hogy a közösséget, amelyről mi, bűnös emberek hajlamosak vagyunk megfeledkezni, Te mindig felvállalod. És köszönjük, hogy szeretsz minket. Szereteted felismerése pedig megszabadít attól a béklyótól, amit a kezdetektől fogva hordozunk. Bocsáss meg nekünk, mert oly sokszor nem ismerjük fel ezt a szabadító szeretetet; bilincseinket tovább hordozzuk, míg a helyzet egészen kilátástalan nem lesz. Munkálkodj bennünk, hatalmas Istenünk, mert tudjuk, erre csak Te vagy képes. Ismertesd meg velünk a Te nevedet, indíts minket szeretetre irántad, és embertársaink iránt. Könyörgünk hozzád, hogy légy közöttünk. Légy az életükért-, és életekért küzdőkkel, azokkal, akik elvesztették a reményt, a kiszolgáltatottakkal, az elesettekkel. Légy velük, dolgozzon bennük a Te Lelked, hogy szeretetedet felismerve, mindannyian Téged dicsérhessenek. Mindezeket üdvözítő, megváltó szereteted biztos tudatában kérjük, hiszen közénk, ebbe a gyarló világba küldted egyszülött fiadat, aki így tanított minket imádkozni:

***Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy, szenteltessék meg a te neved,
Jöjjön el a te országod, legyen meg a te akaratod, amint a mennyben, úgy a földön is;
mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma,
és bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek;
és ne vígy minket a kísértésbe, de szabadíts meg minket a gonosztól;
mert tied az ország, a hatalom, és a dicsőség mindörökké. Ámen.***
Záró ének: 425, dicséret: "Ó, Ábrahám Ura, Hadd áldjuk szent neved, Mert mindenható vagy és örök szeretet. Nagy Isten a neved, ezt vallja föld és ég, Csak téged illet tisztelet és dicsőség."

Áldás: Áldjon, és őrizzen meg titeket az Úr, hogy sem halál, sem élet, sem angyalok, sem fejedelemségek, sem hatalmasságok sem jelenvalók, sem következők, sem magasság sem mélység, sem semmi más teremtmény el ne szakíthasson titeket az Isten szeretetétől, mely van a mi Urunk Jézus Krisztusban! **Ámen.** (Róm 8,38-39)